

Tentoonstellingen

45 jaar later

Casino Kursaal

Deze tentoonstelling is ter gelegenheid van Open Monumentendag uitzonderlijk toegankelijk aan gereduceerde prijs:

toegang: volwassenen 75 fr.

kinderen tot 12 jaar gratis

Toen in 1951 het vierde Casino Kursaal van Oostende werd gebouwd betekende dit voor de Koningin der Badsteden de revival op toeristisch gebied. Het Casino was terug het hart van een kuststad die zijn roots aan het herontdekken was.

Architect Leon Stijnen, toenmalig directeur van La Cambre in Brussel wist het nieuwe gebouw een majestueuze allure te geven. Met zijn 10.000 m² grondoppervlakte, aan de zeedijk gelegen, was het Casino meteen het grootste casino van Europa en het middelpunt van het culturele leven.

De grootste namen uit de muziek- en vari  t  wereld acteerden er op de bühne en de meest prestigieuze baletten en orkesten traden er op. Ook exposeerde er een pleiade van grote hedendaagse kunstenaars, beeldhouwers en kunstschilders, die toonaangevend waren in het plastisch, artistiek gebeuren op wereldniveau: Georges Mathieu, Victor Vasarely, Leonor Fini, Salvador Dali, Pablo Picasso, Octave Landuyt, Roger Raveel, enz.

Architect Stijnen omringde zich met een groep, toen nog jonge kunstenaars, om het nieuwe gebouw met hun kunstwerken te versieren. De meesten onder hen waren dan ook leraars aan La Cambre. Deze toen beloftevolle jonge kunstenaars zijn vandaag allen wereldmeesters geworden. "Chapeau" voor het visionaire oog van architect Leon Stijnen.

Pierre Caille die naast twee monumentale vrouwenfiguren in de erehal, een reeks decoratieve wanden versierde met keramiekmotieven bij de ingang Zeedijk en de grote inkom.

Paul Delvaux die in het Casino Kursaal zijn grootste wandschilderij maakte. (5 x 35 m)

Olivier Strebelle creëerde er twee majestueuze zeemeerminnen in keramiek.

Jean Van Vlasselaer realiseerde een reuzegroot ontwerp voor een wandtapijt (6 x 10 m) dat de erehal domineert.

Edgard Tytgat schilderde een tapijtdontwerp van 25 m² (5 x 5 m), een meesterwerk.

Oscar Jespers maakte het monumentale bronzen beeld De vier elementen op de luifel van de grote inkom.

George Grard nam de wereldbekende Dikke Mathille voor zijn rekening. Oorspronkelijk lag dit werk aan het Casino, langs de Zeedijk. Het is nu verplaatst naar de invalsweg die naar het Casino loopt.

Deze zeven kunstenaars van toen zijn de blikvangers van een groots opgevatte tentoonstelling, die door de aard zelf totaal uiteenlopende technieken en materies zal bieden: wandtapijten (Van Vlasselaer), bronzen beelden (Jespers, Strebelle, Grard), keramiek (Caille), marmer en steen (Jespers), tekeningen en schilderijen (Delvaux), aquarellen en schilderijen (Tytgat). In totaal meer dan 150 werken, waarbij o.m. de studies van het wandschilderij van Paul Delvaux, die nog nooit werden tentoongesteld.

De tentoonstelling in de majestueuze erehal (16 x 60 m) van het Casino Kursaal is van het allerhoogste artistiek niveau en een must voor elke kunstliefhebber.

Pierre Caille

Geboren in 1911 in Doornik.

Deze veelzijdige Belgische kunstenaar heeft een rijk en gevarieerd oeuvre als keramieker, doch ook als kunstschilder, beeldhouwer en tekenaar was hij actief. Zijn gepolychromeerde houten sculpturen hebben trouwens een internationale faam verworven.

Ook als leraar was hij zeer creatief. Hij had veel leerlingen, die echter in de strikte betekenis van het woord geen volgelingen waren.

Zijn wereld is verrijkt met vreemdsoortige figuren en insecten, angstaanjagend of komisch, fascinerend door vorm en inhoud. Droomstructuren, droomsculpturen, vol fantasie met een grote uitstraling en expressie.

Hij verbleef en werkte onder meer samen met Charles Leplae, George Grard, Paul Delvaux.

Tentoonstellingen op internationaal niveau waren schering en inslag: Parijs, Rotterdam, New York, Belgisch Congo, Zuid-Afrika, Washington, Munchen, Belgrado, enz.

In 1953 ontwierp hij twee grote keramieken vrouwenfiguren voor de grote erehal van het Casino Kursaal, waar ook verschillende muurkeramieken werden uitgevoerd.

In 1965 vestigde hij zich in Linkebeek waar hij nog steeds zijn atelier heeft.

Paul Delvaux

Paul Delvaux werd geboren in 1897 in Antheit, provincie Luik.

Hij volgt lessen in architectuur in 1916 - 1917 en tekenen in 1918 bij Constant Montald aan de Academie voor Schone Kunsten in Brussel. In 1919 ontmoet hij Frans Courtens die hem ertoe aanzet om te schilderen. In de jaren '20 ontmoet hij Alfred Bastien die zijn leermeester wordt. 1922 is het jaar waarin de eerste stations geschilderd worden.

De Chirico, Permeke en De Smet beïnvloeden in die periode zijn werk. Hij ontmoet E. L. T. Mesen die hem op het spoor van het surrealisme brengt terwijl George Grard een vriend ten huize wordt.

In 1950 wordt hij benoemd tot hoogleraar aan de Ecole Nationale supérieure d'Architecture et des Arts Décoratifs de La Cambre waar hij uiteraard met Leon Stijnen, architect-directeur, in contact komt. Hieruit volgt dat hij de opdracht krijgt de monumentale muurschilderij te maken in de speelzaal van het Oostendse casino. (5 x 35 m)

Enkele jaren later, in 1953, schildert hij het grote fresco in het Congrespaleis in Brussel, met de hulp van Ysette Gabriels en Charles Van Deun.

In 1965 ontvangt hij de Staatsprijs voor zijn gezamenlijk werk en in 1974 maakt hij de muurschilderij van het casino van Chaudfontaine, met de hulp van Raymond Art.

Benoemingen volgen elkaar op: Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres de France, Chevalier de la Légion d'Honneur, lid van het Institut de France, Doctor Honoris Causa van de Université Libre de Bruxelles, Commandeur de l'Ordre des Arts et des Lettres de France.

In 1979 wordt de Stichting Delvaux opgericht en in 1982 volgt de opening van het Museum Paul Delvaux in St. Idesbald.

Hij is ereburger van de gemeenten Veurne, Bosvoorde en Koksijde.

Hij overleed in Veurne in 1994.

Olivier Strebelle

Strebelle werd geboren in Brussel in 1927.

De meeste werken van Olivier Strebelle zijn geïnspireerd op levende organismen. Het basiselement is het onzichtbare. Deze organismen, vergroot, geven het werk van Strebelle een eigenzinnige en persoonlijke structuur van dingen die men kent, doch niet zichtbaar ziet. Tussen 1943 en 1947 was hij leerling aan het Hoger Instituut voor Architectuur en Schone Kunsten, La Cambre, in Brussel, waar beeldhouwen en keramiek zijn voornaamste vakken waren. Ook hier heeft Leon Stijnen, architect en directeur van La Cambre, de opdracht gegeven om twee grote, monumentale keramieken te ontwerpen voor het Oostendse casino. Oorspronkelijk waren ze geplaatst in het groot auditorium, maar wegens het verbouwen tot amfitheater, werden de twee kunstwerken in de foyer geplaatst. Heel wat prijzen vielen hem te beurt: in 1956 de Grote Prijs van Rome voor Beeldende Kunst, de gouden, zilveren en bronzen medaille voor het boek Olivier Strebelle, Journal d'un Sculpteur, World's Most Beautiful Book op de Internationale Beurs van Leipzig.

In 1987 werd hij lid van de Academie Royale de Belgique.

Hij stelde o.a. tentoon in het Museum voor Decoratieve Kunst in Oslo, op de triënnale van Milaan en de biënnales van Sao Paulo en Venetië, en in Middelheim Antwerpen.

Hij creëerde talrijke monumentale werken o.a. voor de casino's van Oostende, Blankenberge en Namen, de wereldtentoonstellingen van Brussel en Montreal, Shell Company, de universiteiten van Jerusalem, Harrisburg, Atlanta en

Singapore, het Gemeentekrediet van België, het Europees Parlement te Brussel, de luchthaven van Zaventem, enz.

Ook in het Museum voor Moderne Kunst in Brussel, in Middelheim Antwerpen en in het museum van Padua, Italië bevindt er zich werk van deze meester.

Hij was professor aan de Koninklijke Academie van Antwerpen, aan de universiteit van Iowa in de V.S. en tussen 1984 en 1987 had hij een leerstoel aan de universiteit van Georgia in de V.S.

Jean J. F. Van Vlasselaer

Van Vlasselaer werd geboren in Brussel in 1907.

Na deelname aan persoonlijke en gezamenlijke tentoonstellingen als kunstschilder, oriënteerde hij zich rond de jaren '30 definitief naar monumentale kunst.

In deze nieuwe richting nam hij deel aan verschillende nationale en internationale tentoonstellingen o.a. Brussel 1935, Parijs 1937, New York 1939 - 1940, Luik 1939 en bekwam hij op korte tijd een groot aantal onderscheidingen.

Hij voerde belangrijke werken uit voor openbare en privé gebouwen, cinema's, scholen, schepen, restaurants, kantoorgebouwen, kerken, abdijen, enz.

Om deze werken te verwezenlijken deed hij een beroep op allerlei disciplines: brandglasramen, gegraveerd glas, mozaïek, fresco's, keramiek, murale schilderijen, enz.

Gelijklopend met deze artistieke werking legde hij zich toe op het instuderen en uitvoeren van architecturale werken.

Na de Tweede Wereldoorlog beperkte zijn activiteit zich uitsluitend tot het vervaardigen van kartons voor wandtapijten zonder evenwel zijn bouwkunstontwerpen te verwaarlozen.

Zijn wandtapijten zijn terug te vinden in privé en openbare collecties, in kantoorgebouwen en in musea in binnen- en buitenland.

Zijn kartonontwerp voor een monumentaal wandtapijt (5 x 8,5 m) bevindt zich in de erehal van het Casino Kursaal.

Jean Van Vlasselaer studeerde aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten en de Hogere School voor Sierkunsten in Brussel.

Hij was o.m.

- erevoorzitter van de Belgische Nationale Raad van de Internationale Vereniging voor Plastische Kunsten,
- werkend lid van de Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België,
- ereprofessor aan het Nationaal Hoger Instituut voor Schone Kunsten en het Nationaal Hoger Instituut voor Bouwkunst en Stedebouw in Antwerpen,
- erelid en werkend lid van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.

Hij overleed in 1982.

Edgard Tytgat

Tytgat werd geboren in Brussel in 1879.

Hij bracht zijn jeugd tot 1888 door in Brugge waar hij inspiratie opdeed voor zijn verdere loopbaan. Zijn vader, een lithograaf, beïnvloedde uiteraard zijn oeuvre. Hij trouwt met zijn Maya, "mon coeur", waarna hij zich in Watermaal-Bosvoorde vestigt.

Hij ontmoet er Rik Wouters waarmee hij meerdere malen samenwerkte. Toen de Eerste Wereldoorlog uitbrak verliet hij België en verbleef hij in Londen waar hij Permeke, Van de Woestyne en Daeye ontmoette. Met zijn oorlogscollega's organiseerde hij in Londen een feest voor de soldaten.

Het waren ook de eerste jaren van zijn houtsnijkunst.

Terug in Brussel in 1923 vestigde hij zich definitief in St.-Lambrechts-Woluwe en sloot hij zich aan bij de Vlaamse expressionistische school van Permeke en De Smet.

De inspiratie voor zijn werken vindt hij meestal in de folklore en in het volksleven. Technieken zijn voor hem geen taboe: zo leeft hij zich volledig uit in de olieverfschilderkunst, aquarellen, lavis, houtgravure, tekeningen en lithografieën. Hij ontwerpt ook wandtapijten, zoals het monumentaal wandtapijt van het Casino Kursaal (5 x 5 m), behangpapier, vazen en borden.

Edgard Tytgat overleed in 1957.

Oscar Jespers

Jespers is geboren in Antwerpen op 22 mei 1887.

Hij is de zoon van beeldhouwer Emiel Jespers (1862 - 1918) en de broer van Floris Jespers. Hij ontving zijn eerste opleiding van zijn vader. Hij studeerde aan het Nationaal Hoger Instituut voor Schone Kunsten in Antwerpen, dat onder de leiding stond van Thomas Vincotte.

In de jaren 1914 - 1918 ijvert hij met dichter Paul van Ostaïen en kunstschilders Floris Jespers en Paul Joosten voor de vernieuwing van de kunstvorm.

Onmiddellijk na de Eerste Wereldoorlog treedt hij toe tot de kunstbeweging Sélection en neemt ondermeer deel aan de door deze groep in het Koninklijke Kunstverbond te Antwerpen ingerichte tentoonstellingen voor moderne kunst (1922).

Later werd hij lid van de voornaamste modernistische kunstverenigingen, o.a. Kunst van Heden, L'Art Vivant, Les Compagnons de l'Art. Hij reisde door Frankrijk, Nederland, Italië, Duitsland en de V.S.

Hij was professor aan de Nationale Hogere School voor Bouw- en Sierkunsten in Brussel en buitengewoon hoogleraar aan de Jan van Eyck-academie in Maastricht. In 1961 was hij docent aan The School of the Museum of Fine Arts te Boston.

In 1952 maakte hij het grote monumentale bronzen werk dat op de luifel prijkt van de inkomhal van het Casino Kursaal van Oostende.

Sedert 1941 was hij lid van de Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België. Hij was eveneens lid van de Nationale Academie van Praag.

Werken van deze meester bevinden zich o.a. in de musea van Antwerpen, Bergen, Brussel, Gent, Oostende, Tervuren, Grenoble, Keulen en New York en in het Kröller-Müllermuseum in Otterloo, Nederland, alsook in verschillende privé verzamelingen in België, Nederland en Zwitserland. Oscar Jespers overleed in Brussel op 1 december 1970.

George Grard

Grard werd in 1901 in Doornik geboren.

Na zijn studies aan de Academie van Doornik, waar hij heel wat prijzen in de wacht sleepte, werkte hij onafhankelijk in zijn atelier. Daar ontstonden in deze periode beelden met sport als thema.

In 1931 vestigde hij zich definitief in St. Idesbald waar hij in een typisch vissershuisje zijn voornaamste werken creëerde. Zijn vriend en collega Pierre Caille poseerde er diverse keren voor hem. Ook kwamen illustere tijdsgenoten zoals Haesaerts, Tytgat en Delvaux hem regelmatig bezoeken.

In 1940 wordt de groep Orientation gesticht samen met o.m. Pierre Caille en Leon De Vos, Alice Frey en Myriam Van Damme en wordt hij lid van de Antwerpse groep De Hedendaagse Kunst. In 1954 ontmoet hij Francine Van Mieghem, zijn toekomstige echtgenote. In 1967 wordt hij benoemd tot lid van de Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België, afdeling Beeldhouwkunst, waarna hij in 1969 tot Grootofficier in de Leopoldsorde benoemd wordt.

In 1970 behaalt hij de vijfjaarlijkse prijs van de Belgische Staat ter bekroning van zijn kunstenaarsloopbaan en wordt zijn dochter Chantal geboren. In 1963 wordt zijn befaamd beeld De Zee, in de volksmond Dikke Mathille genaamd, verplaatst van het Casino naar de esplanade aan het postkantoor in Oostende.

George Grard overleed in 1984 in Koksijde.

In 1994 wordt de Stichting George Grard opgericht. Ze ging officieel van start op 29 juni 1996.

Leon Stijnen

Stijnen werd geboren in 1899 in Antwerpen.

Hij studeerde architectuur aan het Hoger Instituut in Antwerpen, waar hij professor werd en in 1946 directeur. In 1950 wordt hij directeur van Ter Kamen. Hij was een vriend van Le Corbusier.

Tot zijn bekendste realisaties behoren het Belgische paviljoen op de wereldtentoonstelling van New York in 1939, de casino's van Oostende, Knokke en Chaudfontaine, de paviljoenen van de waterbronnen in Chaudfontaine en het Cultureel Centrum van Ukkel.

Hij werd lid van de Koninklijke Academie van België in 1962.

Hij overleed in 1990.